

PARAULA I VIDA

El do dels germans consagrats a Déu

En aquest diumenge dia 2 de febrer celebrem la Presentació del Senyor al Temple, la seva entrega total al Pare. Anava acompanyat pels seus sants pares i custodis Maria i Josep, i fou acollit amb lloances pels dos ancians Simeó i Anna. Festa de la Llum que arriba al Temple de Jerusalem; festa dels ancians que volen posar vida als anys, vivint una ancianitat joiosa i compromesa; i festa dels consagrats i consagrades a Déu enmig de la seva Església santa. Dia de joia, perquè en Crist, tots érem «presentats» a Déu i érem acceptats com a fills en el Fill.

En aquesta **Jornada Mundial de la Vida consagrada**, tots els cristians mirem aquests germans i germanes nostres, els religiosos i tots els consagrats, com un do de Déu al servei de la humanitat. I li donem gràcies per tots ells, amb vocacions i serveis ben diferents però complementaris, en el cor de l'Església, la nostra Mare. Ells continuen en la història la presència viva de Jesucrist, el consagrat al Pare. El testimoniatge evangèlic d'aquests germans fa resplendir davant

del món i dintre l'Església, la presència del Senyor que és la Llum dels pobles. La humanitat és més il·luminosa gràcies a la vida d'aquests germans nostres, sempre en seguiment de Crist cast, pobre i obediènt, fet servidor de tots. És així com ells viuen pregant enmig del món o es retiren al desert; eduquen, serveixen els malalts o escruten les Escripures; estimen els qui ningú no estima i són l'acció de Crist en tantíssims camps on l'amor els empeny.

Déu sempre ha cridat i continua cridant homes i dones que, ja consagrats pel baptisme, siguin en l'Església signes vivents del seguiment radical de Crist, testimonis de l'Evangeli, anunci dels valors del Regne i profecia de la Casa celestial, la definitiva i última estada per a tots. Ja que Jesús es feu pobre per nosaltres i proclamà benaurats els qui viuen amb esperit pobre, obrint als petits els trossos del Regne, per això calen testimonis d'Ell i de la seva entrega i humilitat, que fecundin tots els àmbits de la vida humana amb la seva caritat i servicialitat.

El Papa Francesc fa un any ens recordava que «la vida consagrada és

lloança que dona alegria al Poble de Déu, visió profètica que revela el que importa». I exhortava als consagrats que amb Jesús trobessin l'ànim per a seguir endavant i la força per a perseverar. La trobada amb el Senyor n'és la font. Per això és important tornar a les fonts: retornar amb la memòria a les trobades decisives que van tenir amb Ell, revifar el primer amor, la vocació, i reescriure la seva història d'amor amb el Senyor. I afirmava que la vida consagrada «germina i floreix en l'Església. És mirada que veu Déu present en el món, encara que molts no se n'adonin; és veu que diu: Sols Déu basta, la resta passa». Ens ajuda tots a no caure en la mediocritat, a no rebaixar la vida espiritual, a no jugar amb Déu, a no conformar-se amb una vida còmoda i mundana, i a no caure en el lament, la insatisfacció i el plor. Perquè «la vida consagrada no és supervivència, és vida nova». En aquesta Jornada preguem Déu pels religiosos i consagrats de la nostra Diòcesi d'Urgell i pels de tot el món, donant gràcies per l'exemplaritat de les seves vides.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de la festa de Sant Antoni Abat a la diòcesi

La nostra diòcesi va celebrar, el dia 17 de gener, la festa de Sant Antoni, amb la celebració solemne de les eucaristies a moltes parròquies, i després la benedicció dels animals domèstics, que és un costum ben arrelat. Els rectors van fer aquesta peculiar benedicció i després van fer les benediccions d'escudelles, calderades i ranxos.

A la Catedral de Santa Maria, la Missa Solemne es va celebrar amb l'assistència de les autoritats de la ciutat de La Seu d'Urgell, encapçalades per l'Alcalde, Il·lm. Sr. Jordi Fàbrega, i el nou president de la Confraria, Sr. Antoni Muntada. També es van celebrar a les parròquies de Ponts, de Puigcerdà, Vielha; i, al Principat d'Andorra, a les parròquies d'Andorra la Vella, a Escaldes-Engordany, La Massana, Canillo, amb les autoritats i molts fidels, que van participar en la confecció i repartiment de milers de racions d'escudella.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La transformació de la ciència en tecnociència

La invitació, i l'exigència, que al meu entendre llançava el Concili de diàleg amb les ciències, en un món plural, va promoure la bioètica. (...) Vull fer algunes consideracions sobre la ciència que crec d'interès per a comprendre la necessitat de la bioètica en el bagatge de les nostres societats.

La ciència, ja al segle XX, es va tornar bàsicament tecnociència. No podem dialogar ja amb un «bios» neutre, sinó modificat per l'acció humana, amb el que comporta de responsabilitat ètica. «El que puc fer» va sempre acompanyat de la responsabilitat de «el que he de fer».

La distinció entre ciència i tècnica és qüestionada per la interconnexió entre les ciències naturals i la tecnologia, que es manifesta tant en una tecnifica-

ció de la ciència com en una científicació de la tècnica.

La nova ciència és sobretot ciència tecnològica. La ciència teòrica es podria presentar com a innocent, mentre que la tecnociència és essencialment bel·ligerant, perquè sempre serà modificadora de la realitat. La tècnica constitueix una mediació essencial per relacionar-se científicament amb la realitat.

Com bé va descriure el filòsof Jacques Ellul, el sistema tècnic, la tecnociència, és autònoma, és a dir, és ella mateixa la que tendeix a regular-se i a imposar les seves exigències. La tecnociència ja no està sempre en mans de la persona, sinó que vivim immersos en el seu si, sense tenir moltes vegades consciència d'això, i per això mateix podem acabar esclavitzats per ella.

La tecnociència, en tots els seus camps d'aplicació, amb el poder que ens atorga ens remet constantment a la nostra responsabilitat ètica.

Diu el Concili: «La humanitat ha realitzat grans avenços en les ciències positives, en el camp de la tècnica i en l'esfera de les arts liberals. Però en la nostra època ha obtingut èxits extraordinaris en la investigació i en el domini del món material. Sempre, però, ha buscat i ha trobat una veritat més profunda (...)»

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

PALABRA Y VIDA

El don de los hermanos consagrados a Dios

En este domingo día 2 de febrero celebramos la Presentación del Señor en el Templo, su entrega total al Padre. Le acompañaban sus santos padres y custodios María y José, y fue acogido con alabanzas por los dos ancianos Simeón y Ana. Fiesta de la Luz que llega al Templo de Jerusalén; fiesta de los ancianos que quieren poner vida a los años, viviendo una ancianidad gozosa y comprometida; y fiesta de los consagrados y consagradas a Dios en medio de su Iglesia santa. Día de alegría, porque en Cristo, todos fuimos «presentados» a Dios y fuimos aceptados como hijos en el Hijo.

En esta **Jornada Mundial de la Vida consagrada**, todos los cristianos miramos a estos hermanos y hermanas nuestros, los religiosos y todos los consagrados, como un don de Dios al servicio de la humanidad. Y le damos gracias por todos ellos, con vocaciones y servicios muy diferentes pero complementarios, en el corazón de la Iglesia, nuestra Madre. Ellos continúan en la historia la presencia viva de Jesucristo, consagrado al Padre. El testimonio evangélico de estos hermanos hace resplandecer ante el mundo y en la Iglesia, la presencia del Señor que es la Luz de los pueblos. La humanidad es más luminosa gracias a la vida de estos hermanos nuestros, siempre en seguimiento de Cristo casto, pobre y obediente, hecho servidor de todos. Es así como ellos viven orando en medio del mundo o se retiran en el desierto; educan, sirven los enfermos o escrutan las Escrituras; aman a quienes nadie ama y son la acción de Cristo en tantísimos campos adonde el amor los empuja.

Dios siempre ha llamado y continúa llamando a hombres y mujeres que, ya consagrados por el bautismo, sean en la Iglesia signos vivos del seguimiento radical de Cristo, testigos del Evangelio, anuncio de los valores del Reino y profecía de la Casa celestial, la definitiva y última estancia para todos. Ya que Jesús se hizo pobre por nosotros y proclamó bienaventurados a los que viven con espíritu pobre, abriendo a los pequeños los tesoros del Reino, por eso se necesitan testigos suyos y de su entrega y humildad, que fecunden todos los ámbitos de la vida humana con su caridad y seriedad.

El Papa Francisco hace un año nos recordaba que «la vida consagrada es alabanza que da alegría al Pueblo de Dios, visión profética que revela lo que importa». Y exhortaba a los consagrados a que con Jesús encontraran el ánimo para seguir adelante y la fuerza para perseverar. El encuentro con el Señor es la fuente. Por eso es importante volver a las fuentes: volver con la memoria a los encuentros decisivos que tuvieron con Él, reavivar el primer amor, la vocación, y reescribir su historia de amor con el Señor. Y afirmaba que la vida consagrada «germina y florece en la Iglesia. Es mirada que ve a Dios presente en el mundo, aunque muchos no se den cuenta; es voz que dice: Sólo Dios basta, el resto pasa». Nos ayuda todos a no caer en la mediocridad, a no rebajar la vida espiritual, a no jugar con Dios, a no conformarse con una vida cómoda y mundana, y no caer en el lamento, la insatisfacción y el llanto. Porque «la vida consagrada no es supervivencia, es vida nueva». En esta Jornada roguemos a Dios por los religiosos y consagrados de nuestra Diócesis de Urgell y por los de todo el mundo, dando gracias por la ejemplaridad de sus vidas.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Comunicat de la Coordinadora de les Conferències episcopals per Terra Santa

La Coordinadora d'episcopats que sostenen els cristians de Terra Santa, a la que participa en nom de la Conferència Episcopal Espanyola Mons. Joan-Enric Vives, ha viatjat enguany dels dies 11 al 16 de gener a Jerusalem, Ramal·lah i Gaza, i en finalitzar l'encontre han emès el següent comunicat:

No hem d'ignorar la veu de la gent de la Terra Santa

Cada any venim a conèixer i escoltar la gent de la Terra Santa. Ens inspira la seva resistència i la seva fe perseverant en una situació que segueix empitjorant.

En el seu recent i important missatge, els bisbes catòlics locals han lamentat el fracàs de la comunitat internacional per ajudar a aconseguir la justícia i la pau, aquí, en el lloc del naixement de Crist. Els nostres governs han de fer més per tal de complir amb les seves responsabilitats de defensar el dret internacional i protegir la dignitat humana. En

alguns casos s'han convertit en còmplices actius dels mals del conflicte i de l'ocupació. Els bisbes locals també han advertit que les persones s'enfronten a una major «evaporació de l'esperança d'una solució duradora». Hem estat testimonis de primera mà d'aquesta realitat, particularment de com la construcció d'assentaments i el mur de separació estan destruint qualsevol possibilitat de l'existència amb pau de dos estats.

En el seu mateix missatge, els bisbes locals han fet notar que les condicions de vida esdevenen «cada vegada més insuportables». Això és dolorosament clar a Cisjordània, on als nostres germans i germanes se'ls neguen fins i tot els drets bàsics, inclosa la llibertat de moviment. A Gaza, les decisions polítiques de totes les parts han donat com a resultat la creació d'una presó a l'aire lliure, els abusos contra els drets humans i una profunda crisi humanitària. Hem estat rebuts per famílies centrades ara en la supervivència diària i que veuen reduïdes les seves aspiracions a l'essencial, com l'electricitat i l'aigua potable.

En aquestes circumstàncies ens commou el sacrifici de germanes religioses, laics i sacerdots que s'estan acostant amb respecte als dos cantons per construir un futur millor per a tots. Ofereixen serveis vitals, especialment educació, oportunitats laborals i atenció a les persones més vulnerables. Donem gràcies pel seu testimoni.

Animem els cristians en els nostres propis països a pregar i donar suport a aquesta missió. El creixement dels pelegrinatges a Terra Santa és encoratjador i animem els qui hi venen que s'assegurin que es donaran encontres amb les comunitats locals.

Al mateix temps implorem als nostres governs que ajudin a construir una nova solució política arrelada en la dignitat humana per a tots. Si bé això ha de ser determinat amb diàleg entre els pobles que viuen a la Terra Santa, existeix la necessitat urgent que els nostres països hi tinguin un paper:

- insistint en l'aplicació del dret internacional;
- seguint el lideratge de la Santa Seu en el reconeixement de l'Estat de Palestina;
- atenent les preocupacions d'Israel per la seguretat i el dret de tots a viure amb seguretat;
- rebutjant donar suport polític o econòmic als assentaments;
- i oposant-se decididament a qualsevol acte de violència o d'abús dels drets humans per part de tot hom.

En donar aquests passos, la comunitat internacional pot solidaritzar-se significativament amb aquells israelians i palestins que es neguen a renunciar a la seva lluita no violenta per la justícia, la pau i els drets humans.

Preguem per la pau de Jerusalem.

Mons. Declan Lang (Responsable de la Coordinadora de Terra Santa), Anglaterra i Gal·les / Mons. Udo Bentz, Alemanya / Mons. Timothy Broglio, Estats Units d'Amèrica / Mons. Peter Bürcher, Dinamarca, Finlàndia, Islàndia, Noruega i Suècia / Mons. Rodolfo Cetoloni, Itàlia / Mons. Christopher Chessun, Església d'Anglaterra / Mons. Richard Gagnon, Canadà / Mons. William Kenney, Anglaterra i Gal·les / Mons. Alan McGuckian, Irlanda / Mons. William Nolan, Escòcia / Mons. Marc Stenger, França / Mons. Noel Treanor, Irlanda / Mons. Joan-Enric Vives Sicília, Espanya i Andorra / P. Antonio Ammirati, Consell de Conferències Episcopals d'Europa (CCEE) / Dr. Erwin Tanner, Suïssa.

Assemblea de la FEMN per organitzar activitats properes

La Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria va celebrar la seva assemblea del mes de gener, l'11 del mes, a Castelleserà. En ella es va avaluar la Trobada del Centre de Bellvís del passat octubre, i es van crear les comissions organitzadores per a les trobades de monitors de la FEMN, per a formacions diverses, i es va informar, entre d'altres, de la celebració que l'agrupament de Gaspar de Portolà farà de 10 anys de convocatòria de colònies a la zona de Balaguer.

La reunió, que va acollir els representants dels patronats, encapçalats per Eloi Villalta, els representants dels centres d'esplai de Santa Maria, Gaspar de Portolà, la Freixa, Farigola, Albada, Xino-Xano, Aina, Sió, Aran-Thal, Castellserrat, Sant Jaume i Guardio-

lada, fou presidida pel Consiliari Mn. Joan Pau Esteban.

Mn. Joan Pau va obrir l'encontre amb la benvinguda i després una pregària sobre la festa del Baptisme del Senyor, i va fer una breu reflexió relacionada amb el nostre baptisme i el compromís per la pau al món. Després es va fer lectura i aprovació de

l'acta anterior, es presentà el balanç econòmic del 2019 i el pressupost del 2020, que foren aprovats i s'entrà en les avaluacions de les activitats, que van ser òptimes pel que fa a l'organització i la difusió i també per la participació dels joves. La propera assemblea se celebrarà el 18 d'abril acompanyats pel centre d'esplai l'Albada.

25 ANYS CPT

«Una oportunitat de creixement personal»

FRANCESC XAVIER RIUS

Francesc Xavier Rius és un laic que fou membre de les ponències del Concili, representant la diòcesi de Tarragona. Per ell, viure el Concili fou una oportunitat més de creixement personal i col·lectiu.

Quina va ser la seva tasca durant la celebració del Concili Provincial Tarraconense?

La meua tasca va ser gairebé més intensa durant la fase de preparació que en la fase de sessions del Concili. Vaig tenir la sort de poder treballar en la proposta del capítol tercer «La sol·licitud pels més pobres i marginats» amb Mn. Antoni Maria Oriol i Taret i Pilar Malla. Ens vam reunir nombroses vegades per tal d'anar extraintentant les respostes dels qüestionaris. Estava en mig de dos «monstres» del tema, un des del punt de vista de la doctrina social de l'Església i altra des de l'experiència i saviesa que li donava la direcció de Càritas diocesana de Barcelona.

Com el va viure? Què en destacaria?

Recordo que el vaig viure com una oportunitat més de creixement personal i col·lectiu. En aquell moment em semblava que la meua experiència a la Càritas Diocesana de Tarragona era bastant curta però que hi tenia de contribuir amb tot el que podia aportar-hi. Ara potser valoro la meua motivació i la força que donava la joventut.

Quins fruits creu que ha donat en l'Església que peregrina a Catalunya?

Segur que molts, però, no han pogut evitar la crisi tan forta que estem patint actualment a la nostra Església. No ho vam saber prevenir i no vam poder prendre les decisions oportunes per contrarestar-la.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; beat Esteve Bellesini, prev. agustinià; sant Òscar, bisbe.

4. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Gilbert, prev.; sant Joan de Brito, prev. i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc

Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.

5. ■ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Santa Àgata o Àgueda, verge i màrtir siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr, patrona de Calaf.

6. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10-12 / Mc 6,7-13]. Sant Pau Miki, prev. a Nagasaki (Japó, 1597).

7. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.

8. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev. fund. somascos; sant Josefina Bakhta, vg.; santa Elisenda, vg.

9. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 58,7-10 / SI 111 / 1C 2,1-5 / Mt 5,13-16]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.

La Presentació del Senyor

COMENTARI

Jesús, entregat totalment al Pare

Presentació del Senyor al temple, mosaic de Marko Rupnik

Gairebé tothom coneix aquesta festa com la Candelera fent referència a les candeles que portem durant la celebració. Però avui és sobretot la Presentació del Senyor al temple. Jesús com veiem a l'evangeli, és presentat i ofert al Senyor: *Els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor.* Jesús, també com a home, viurà sempre entregat, consagrat al Pare. I ha vingut al món per a il·luminar totes les nacions tal com diu Simeó: *Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions.* Jesús és la glòria d'Israel però la seva llum ha d'il·luminar tot el món. També nosaltres hem de ser llum pel món (ho signifiquen les candeles que portem a les mans). La primera lectura parla del *missatger que prepari el camí al Senyor: Tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, entrarà al seu temple.* La seva missió? *Purificarà els descendents de Leví (els sacerdots) i des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna i les oblacions de Judà i Jerusalem seran agradables al Senyor.* El Senyor ve a purificar-nos perquè la nostra vida sigui una ofrena agradable al Pare.

La segona lectura subratlla precisament la humanitat d'aquell que avui és presentat al temple com a primogènit: *Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, i així fer-nos lliures, ja que, sostmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida.* Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant al germans, perquè després que ell mateix ha passat la prova del sofriment pot confortar els altres que són provats. Continuem avui contemplant el misteri de Nadal: Déu s'ha fet home per compartir la nostra vida, per fer-nos lliures del temor de la mort, per ser llum i perquè també nosaltres confortem els nostres germans, els alliberem i els mostrem la llum de Crist que il·lumina la seva vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del profeta Malaquies (MI 3,1-4)

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple. Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada? ¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinarà com la plata y l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics».

▶ Salm responsorial (23)

R. *El Senyor és el rei de la glòria.*

Portals, alceu les llindes / engrandiu-vos, portals eternes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, valent i poderós, / és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes; / engrandiu-vos, portals eternes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, Déu de l'univers, / és aquest el rei de la glòria. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,14-18)

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer, sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtors o dos colomins», com diu la Llei del Senyor. Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolada, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: —«Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 3,1-4)

Esto dice el Señor Dios: «Voy a enviar a mi mensajero para que prepare el camino ante mí. De repente llegará a su santuario el Señor a quien vosotros andáis buscando; y el mensajero de la alianza en quien os regocijáis, mirad que está llegando, dice el Señor del universo. ¿Quién resistirá el día de su llegada? ¿Quién se mantendrá en pie ante su mirada? Pues es como fuego de fundidor, como lejía de lavadero. Se sentará como fundidor que refina la plata; refinará a los levitas y los acrisolará como oro y plata, y el Señor recibirá ofrenda y oblación justas. Entonces agrada al Señor la ofrenda de Judá y de Jerusalén, como en tiempos pasados, como antaño».

▶ Salmo responsorial (23)

R. *El Señor, Dios del universo, él es el Rey de la gloria.*

¡Portones!, alzad los dinteles, / que se alcen puertas eternas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, héroe valeroso; / el Señor valeroso en la batalla. R.

¡Portones!, alzad los dinteles, / que se alcen las puertas eternas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, Dios del universo, / él es el Rey de la gloria. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 2,14-18)

Lo mismo que los hijos participan de la carne y de la sangre, así también participó Jesús de nuestra carne y sangre, para aniquilar mediante la muerte al señor de la muerte, es decir, al diablo, y liberar a cuantos, por miedo a la muerte, pasaban la vida entera como esclavos. Notad que tiende una mano a los hijos de Abrahán, no a los ángeles. Por eso tenía que parecerse en todo a sus hermanos, para ser sumo sacerdote misericordioso y fiel en lo que a Dios se refiere, y expiar los pecados del pueblo. Pues, por el hecho de haber padecido sufriendo la tentación, puede auxiliar a los que son tentados.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando se cumplieron los días de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén para presentarlo al Señor, de acuerdo con lo escrito en la ley del Señor: «Todo varón primogénito será consagrado al Señor», y para entregar la oblación, como dice la ley del Señor: «un par de tórtolas o dos pichones». Había entonces en Jerusalén un hombre llamado Simeón, hombre justo y piadoso, que aguardaba el consuelo de Israel; y el Espíritu Santo estaba con él. Le había sido revelado por el Espíritu Santo que no vería la muerte antes de ver al Mesías del Señor. Impulsado por el Espíritu, fue al templo. Y cuando entraban con el niño Jesús sus padres para cumplir con él lo acostumbrado según la ley, Simeón lo tomó en brazos y bendijo a Dios diciendo: «Ahora, Señor, según tu promesa, puedes dejar a tu siervo irse en paz. Porque mis ojos han visto a tu Salvador, a quien has presentado ante todos los pueblos: luz para alumbrar a las naciones y gloria de tu pueblo Israel.»